

Arrest

nr. 341 006 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 december 2011, onder de naam A.H., een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Sociale Integratie nam op 10 september 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 115 622 van 13 december 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2013 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 29 januari 2014 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Sociale Integratie nam op 7 februari 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest nr. 124 027 van 15 mei 2014 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.8. Op 20 juni 2014 diende verzoeker, onder de naam van A.B., een volgend verzoek om internationale bescherming in

1.9. Op 8 juli 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingneming van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 juli 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 128 877 van 5 september 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 8 juli 2014 tot niet-inoverwegingneming het herhaalde verzoek om internationale bescherming.

1.12. Bij arrest nr. 137 237 van 27 januari 2015 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 15 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Via een op 16 maart 2016 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 december 2016 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Hij nam dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.15. Verzoeker vertrok op 21 augustus 2017 naar Tunis.

1.16. Bij arrest nr. 206 875 van 17 juli 2018 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.17. Bij arrest nr. 206 876 van 17 juli 2018 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Verzoeker diende op 5 augustus 2022 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.19. Op 11 oktober 2022 nam de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek, na een negatieve woonstcontrole, de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2022.

1.20. Bij aangetekend schrijven van 5 april 2024 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.21. Op 29 november 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot

een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing die verzoeker op 19 december 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2024 werd ingediend door :

[H.A.] [...]

[...]

Nationaliteit: Niger

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 28.12.2011 en afgesloten op 16.05.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zijn tweede VIB werd ingediend op 20.06.2014 en na een niet-ontvankelijke beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 08.07.2014 werd het ingediende beroep door de RVV verworpen op 10.09.2014. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk iets meer dan twee jaar en vijf maanden en iets minder dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene reeds op 21.03.2016 een aanvraag artikel 9bis indiende, deze werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 02.12.2016.

Betrokkene haalt aan reeds 12 jaar onafgebroken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene volgens de Federale politie op 21.08.2017 het Belgisch grondgebied verlaten heeft en naar Tunis, Tunesië vertrokken is. Het is niet duidelijk wanneer betrokkene terugkeerde naar België. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vermeldt in de aanvraag dat hij bij een terugkeer naar Niger het risico vreest op een vernederende en mensonterende behandeling contra artikel 3 EVRM. Hij is immers gevlucht van de Nigerese autoriteiten. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen (dat hij de Franse taal machtig is en verschillende opleidingen volgde in België (o.a. opleiding ‘Renovatie gebouwen’ in 2012-2013, bouwopleiding bij I.SO.C.E.LE in 2013 en twee bouwopleidingen bij Croix-Rouge in 2012), dat niet aan zijn leergierigheid getwijfeld kan worden, de inschrijving bij FOREM, zijn drive om te werken, zijn Belgisch rijbewijs, zijn juiste morele ingesteldheid om in België te kunnen functioneren en zijn meerwaarde voor de Belgische maatschappij, de getuigenissenverklaringen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing argumenteert dit onder meer als volgt:

Betrokkene haalt aan reeds 12 jaar onafgebroken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene volgens de federale politie op 21.08.2017 het Belgisch grondgebied verlaten heeft en naar Tunis, Tunesië vertrokken is. Het is niet duidelijk wanneer betrokkene terugkeerde naar België. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij betwist dit en meent dat de verwerende partij uitgaat van verkeerde feitengaring.

II.1.2. De verzoekende partij heeft ons land nooit verlaten.

Immers, waarom zou zij, als Nigerees, naar Tunis gaan om dan terug te keren naar België en hier opnieuw verblijfsprocedures te voeren? Dit houdt geen steek.

De verzoekende partij stelt tegen haar raadsman haar paspoort verloren te zijn in 2017. Zij durfde niet naar te politie te gaan omwille van haar illegale verblijfsstatus. Het valt dus niet uit te sluiten dat een derde partij misbruik maakte van haar paspoort.

[...]

De verwerende partij wordt bij deze gesommeerd meer duidelijkheid te geven over het verzoek tot internationale bescherming van de heer [A.B.] Wanneer gebeurde dit? Als het dezelfde persoon zou betreffen en men tegelijkertijd meent dat de verzoekende partij het grondgebied op 21 augustus 2017 zou hebben verlaten, dan is dit uiterst relevant.

Ook vermeldt dit schrijven de indiening van een aanvraag ex art. 9ter VW die de raadsman van de verzoekende partij nooit heeft ingediend en evenmin kan terugvinden in het administratief dossier. Ook hieromtrent wordt de verwerende partij gesommeerd meer duidelijkheid te verschaffen.

Deze verduidelijkingen zijn nodig, aangezien de informatie van de politie waarop de verwerende partij zich baseert, uiterst summier is:

[...]

Dit is aldus een eerste reden waarom de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting j° art. 9bis VW schendt.

Het is immers ten onrechte dat de thans bestreden beslissing twijfelt aan het 12-jarige verblijf op het Belgisch grondgebied en bijgevolg eveneens ten onrechte dat zij weigert buitengewone omstandigheden aan te nemen in deze zaak.

II.1.2. Vervolgens wijst de verzoekende partij op haar sociale banden in België:

Als cliënt verplicht wordt terug te keren naar Niger om een aanvraag ex artikel 9bis in te dienen, wordt zijn integratieproces onnodig verstoord en zijn opleiding onderbroken, wat uiteraard zijn eventuele toekomst in België hypothekeert.

[...]

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk een belangenafweging – er kan immers niet ontkend worden dat de thans bestreden beslissing gevolgen heeft voor het privéleven van de verzoekende partij. Het is aldus ten onrechte dat de verwerende partij deze elementen niet bekeken heeft.

Zo stelde de Raad reeds, zie RvV nr. 205 020 dd. 7 juni 2018 [...]:

3.8. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637)

Om dezelfde reden schendt ook de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting j° art. 9bis VW en art. 8 EVRM.

II.1.3. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

2.1.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst voert verzoeker aan dat verweerder onterecht heeft gesteld dat hij op 21 augustus 2017 het Belgisch grondgebied heeft verlaten en er dus geen sprake kan zijn van een ononderbroken verblijf gedurende twaalf jaar. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerdere vaststelling steun vindt in een duidelijk verslag van de afdeling grenscontrole van de federale politie. Verzoekers toelichting dat het niet duidelijk is waarom hij naar Tunis zou reizen om vervolgens terug te keren naar België doet geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker voorhoudt dat hij zijn paspoort verloor in 2017 en het dus niet is uit te sluiten dat iemand anders gebruik maakte van dit paspoort om naar Tunis te reizen dient te worden gesteld dat dit niet meer is dan een ongestaafde bewering. Er kan daarenboven niet worden aangenomen dat een willekeurig persoon die het paspoort van verzoeker zou hebben gevonden, zonder enige argwaan van de controlerende luchthavenautoriteiten, dit identiteitsdocument zou hebben kunnen aanwenden om het Belgische grondgebied te verlaten en het grondgebied van een ander land te betreden. Verzoeker brengt daarnaast ook geen concrete elementen aan waarom het, louter op basis van zijn Nigerese nationaliteit, niet aannemelijk zou zijn dat hij zich naar Tunis zou begeven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker zelf verklaarde dat hij, op 20 juni 2014, een tweede verzoek om internationale bescherming indiende onder een valse identiteit. Hij gaf aan dat hij dit deed omdat hij vreesde dat wanneer hij onder dezelfde naam een verzoek om internationale bescherming zou indienen, dit opnieuw zou worden afgewezen. Gelet op het feit dat dit volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend in 2014, ziet de Raad niet in hoe deze informatie – in tegenstelling tot wat verzoeker poneert – enige relevantie zou hebben voor de vaststelling in het politieverlag dat hij op 21 augustus 2017, door af te reizen naar Tunis, vrijwillig het Belgische grondgebied heeft verlaten.

Ook verzoekers verwijzing naar een brief van 24 mei 2018, die verweerder verstuurde naar de gemeente Sint-Jans-Molenbeek en waarin onder meer wordt verduidelijkt dat op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat H.A. en B.A. één en dezelfde persoon zijn, is in voorliggende zaak niet dienstig. Deze brief laat op zich namelijk niet toe te concluderen dat iemand anders gebruik zou hebben gemaakt van verzoekers paspoort om naar Tunis te reizen of dat de vaststelling door de federale politie dat verzoeker op 21 augustus 2017 vrijwillig België verliet incorrect is. Het feit dat in deze brief wordt aangegeven dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend – hetgeen duidelijk een materiële vergissing is, aangezien in het administratief dossier geen spoor is van een dergelijke aanvraag, maar wel van een eerdere machtigingsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – wijzigt hier niets aan.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerdere vaststelling, dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf van twaalf jaar in het Rijk, is gesteund op een incorrecte feitenvinding.

Louter ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoeker nalaat te duiden waarom hij meent dat het feit dat hij een aantal jaar in België heeft verbleven zou toelaten vast te stellen dat het voor hem moeilijk of zelfs

onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Waar verzoeker daarnaast poneert dat de sociale banden die hij ontwikkelde in het Rijk ten onrechte niet werden aanvaard als een gegeven dat wijst op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat geenszins blijkt dat verweerders standpunt omtrent deze banden incorrect of kennelijk onredelijk is. De stelling van verzoeker dat de door verzoeker aangevoerde elementen die wijzen op een integratie en de wil om opleidingen te volgen en te werken niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing zijn verblijfssituatie niet wijzigt. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privéleven, die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen en die automatisch zou nopen tot een verdere belangenafweging. Er dient tevens te worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een verblijf op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissing op zich in het gedrang wordt gebracht. Het gegeven dat verzoeker, zonder hiertoe te zijn gemachtigd, langdurig in het Rijk verblijft en zich tijdens dit verblijf heeft bijgeschoold, zich arbeidsbereid heeft getoond en allerhande contacten heeft opgebouwd leidt niet tot dit besluit. De Raad beklemtoont daarenboven dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verzoeker een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK